

200703845/1.

Datum uitspraak: 15 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 04/49356 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 26 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 april 2007, verzonden op 7 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

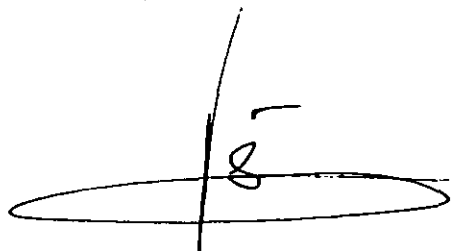
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 augustus 2007

382-532.

Verzonden: 15 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 04/49356

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. S.S. Ilahi, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M. Buisman, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 30 maart 2000 heeft eiser een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend.

1.2. Bij beschikking van 26 september 2000, uitgereikt op 19 oktober 2000, heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd en een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend, met ingang van 30 maart 2000 en geldig tot 30 maart 2001.

1.3. Op 16 november 2000 heeft eiser tegen deze beschikking bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 16 juli 2001 heeft verweerder dit bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

1.4. Het tegen deze beschikking op 14 augustus 2001 ingestelde beroep is door de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, bij uitspraak van 28 juli 2003 (Awb 01/39390) ongegrond verklaard.

1.5. Inmiddels had eiser op 7 maart 2003 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 11 oktober 2004 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.6. Bij beroepsschrift van 9 november 2004 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld. Bij brief van 8 december 2004 heeft eiser voor de gronden van beroep verwezen naar de zienswijze, ten aanzien waarvan eiser heeft verzocht die als herhaald en ingelast te beschouwen. Bij brief van 5 januari 2005 heeft eiser de gronden van

Zaaknummer: Awb 04/49356

blad 2

beroep aangevuld.

1.7. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.8. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 22 februari 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen. Eisers gemachtigde is niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft zijn aanvraag gebaseerd op het volgende. Eiser behoort tot de Pashtun en is soennitisch moslim. Hij heeft een intieme relatie gehad met , die ongehuwd was. De familie van het meisje raakte daarvan op de hoogte en wilde wraak op eiser nemen. Eiser heeft gevraagd met te mogen trouwen, maar de familie heeft hem afgewezen en heeft uitgeschuwelijkt aan een andere man. Eiser bleef ontmoeten, waarbij sprake was van een intieme relatie. De familie van het meisje kwam hierachter. is gestenigd en eiser is gevlucht, omdat de familie van hem zocht om wraak te kunnen nemen. Eiser is naar huis teruggegaan, waar hij van zijn vader heeft vernomen dat de Taliban twee of drie keer aan de deur waren geweest. Daarop heeft eiser besloten zijn land te verlaten.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34, juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). De grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen, nu het categoriale beschermingsbeleid voor Afghanistan beëindigd is. Aldus bestaat aanleiding de aanvraag af te wijzen, op grond van eerder genoemde wetsartikelen. Ex tunc en ex nunc oordelend, stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet als vluchteling kan worden aangemerkt. Evenmin komt eiser in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c, dan wel d, Vw 2000. Bij de beoordeling heeft verweerder het ambtsbericht van 19 augustus 2002 en het ambtsbericht van 4 juni 2004 over Afghanistan van de Minister van Buitenlandse Zaken betrokken. In de bestreden beschikking heeft verweerder hetgeen is overwogen in de beschikking van 26 september 2000 als herhaald en ingelast beschouwd en heeft de gronden van bezwaar tegen die beschikking meegewogen.

2.3. Eiser stelt zich op het volgende standpunt. Op zijn aanvraag zijn de bepalingen van de Vreemdelingenwet 1994 van toepassing. Nu eiser op 30 maart 2003 drie volle jaren in het bezit was van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd, had de aanvraag om verlenging c.q. omzetting van zijn verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd in een verblijfsvergunning onbepaalde tijd niet mogen worden geweigerd. Subsidiair stelt eiser dat zijn verblijfsvergunning bepaalde tijd had moeten worden omgezet in een verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd. Vanwege zijn relatie met een gehuwde vrouw zal bij terugkeer van eiser naar Afghanistan sprake zijn van strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Uit het ambtsbericht van

Zaaknummer: Awb 04/49356

blad 3

november 2003 blijkt dat ontkomen aan eerwraak heel moeilijk is en dat de ISAF nauwelijks mogelijkheden heeft tot berechting van commune delicten. Eiser komt in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, dan wel c, dan wel d, Vw 2000.

2.4. In het verweerschrift heeft verweerder zich, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 11 februari 2003, 200300185/1 (JV 2003/134), op het standpunt gesteld dat het beroep van eiser niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Beoordeling van het beroep

2.5. Anders dan verweerder in het verweerschrift heeft gesteld, is de rechtbank van oordeel dat het beroep van eiser ontvankelijk is en overweegt te dien aanzien als volgt. Bij brief van 8 december 2004 heeft eisers gemachtigde voor de gronden van het beroep verwezen naar hetgeen is aangevoerd in de zienswijze van 28 oktober 2003 en heeft verzocht de inhoud daarvan als herhaald en ingelast te beschouwen. In de brief van 8 december 2004 heeft eisers gemachtigde voorts aangekondigd uiterlijk 5 januari 2005 aanvullende gronden in te dienen. Nu eiser bij brief van 5 januari 2005 (aanvullende) gronden heeft ingediend, voldoet het beroep aan hetgeen is neergelegd in artikel 6:5, eerste lid, onder d, Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2.6. De rechtbank kan eiser niet volgen in diens stelling dat op eisers aanvraag de Vreemdelingenwet 1994 van toepassing zou zijn en overweegt daartoe als volgt.

2.7. Eiser is met ingang van 30 maart 2000 een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend, "aangezien gedwongen verwijdering van betrokkene naar Afghanistan gelet op de algehele situatie aldaar van een bijzondere hardheid zou getuigen". Met de inwerkingtreding van de Vw 2000 per 1 april 2001 is dit zogenoemde "vvtv-beleid" overgegaan in een beleid van categoriale bescherming ingevolge artikel 29, eerste lid, onder d, Vw 2000.

2.8. In de beschikking van 16 juli 2001 heeft verweerder eisers aanvraag om toelating als vluchteling overeenkomstig artikel 117 Vw 2000 aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vw 2000. In die beschikking heeft verweerder voorts, op grond van artikel 115, zesde lid, Vw 2000 de voorwaardelijke vergunning tot verblijf van eiser, onder handhaving van de geldigheidsduur, aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.9. Blijkens artikel 28, tweede lid, Vw 2000, zoals de tekst luidde ten tijde hier van belang, werd de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend voor ten hoogste drie achtereenvolgende jaren.

2.10. De rechtbank overweegt voorts als volgt. Op het moment van indienen van de aanvraag van 7 maart 2003 gold geen categoriaal beschermingsbeleid meer voor Afghanistan.

2.11. Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden

Zaaknummer: Awb 04/49356

blad 4

afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

2.12. Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.13. In onderhavig geval gold op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afliep - 30 maart 2003 - geen categoriaal beschermingsbeleid meer voor Afghanistan.

2.14. Verweerder heeft dan ook terecht vastgesteld dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd - artikel 29, eerste lid, sub d, Vw 2000 - op het moment waarop de geldigheidsduur van die vergunning afliep is komen te vervallen.

2.15. Gezien de gronden van beroep ligt thans de vraag voor of verweerder eiser ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, dan wel c, dan wel d, Vw 2000 een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd had moeten toekennen.

2.16. Bij onder meer de uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de ABRS geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000. In haar uitspraak van 28 maart 2002 heeft de ABRS uitdrukkelijk gewezen op de door de Staatssecretaris van Justitie gedane toezeggingen dat - in weerwil van het feit dat de verlening van een verblijfsvergunning dient te worden gebaseerd op een beoordeling van de toepasbaarheid van de gronden, vermeld in artikel 29 Vw 2000, in de daar aangegeven volgorde - die beoordeling opnieuw en ten volle zal plaatsvinden indien het mocht komen tot een voornemen tot intrekking van de verleende vergunning en dat hij zich alsdan in een eventueel daarop volgende procedure niet op het standpunt zal stellen dat die herbeoordeling niet kan worden aangevochten.

Gelet op artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, en artikel 83 Vw 2000 en in aanmerking genomen genoemde uitspraken van de ABRS en verweerdere bestendige toetsingspraktijk is verweerder in beginsel gehouden de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen

a) indien er op het moment waarop de verblijfsvergunning werd verleend, een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is

b) indien er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, een grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

2.17. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef, onder b, c dan wel d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

Zaaknummer: Awb 04/49356

blad 5

-
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; of
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.'

2.18. Met betrekking tot eisers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 kan de rechtbank zich vinden in de door verweerder aan zijn bestreden beschikking ten grondslag gelegde overwegingen en maakt die overwegingen tot de hare. Hierbij zij opgemerkt dat met name van belang is dat eiser niet, dan wel onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer als gevolg van overspel het door hem gestelde risico zou lopen.

2.19. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen. Het voorgaande geldt zowel voor de situatie ex tunc als voor de situatie ex nunc.

2.20. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiser niet verlangd kan worden terug te keren. In hetgeen eiser in de zienswijze te dien aanzien naar voren heeft gebracht ziet de rechtbank geen aanleiding anders te oordelen. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.21. Inzake eisers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 overweegt de rechtbank dat volgens vaste jurisprudentie van de ABRS verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren. Hierbij zij verwezen naar bijvoorbeeld de uitspraak van de ABRS van 9 maart 2006, 200510569/1 (JV 2006, 193), de uitspraak van de ABRS van 23 augustus 2005, 200504214/1 (JV 2005, 398) en de uitspraak van de ABRS van 4 juli 2005, 200504569/1 (JV 2005, 324).

2.22. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.23. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: Awb 04/49356

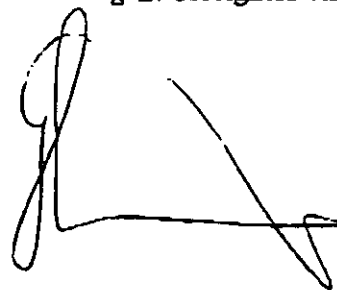
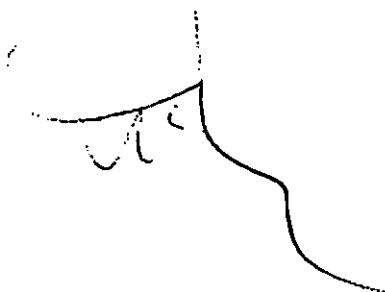
blad 6

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H.M. Eleveld als griffier op 26 april 2007.

VOORAFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHT
TE 'S-GR

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 17 MEI 2007

Mr. S.S. Ilahi

Advocaat en Procureur

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
Zaaknummer:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3295	B - 4 JUN 2007
ZAAKNR.	50327
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT**Inzake**

- appellant
- wonende in
- te dezer zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende te 712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3 ten kantore van Mr. S.S. Ilahi, advocate en procureur
- gemachtigde: Mr. S.S. Ilahi voornoemd, kantoorhoudende te 9712 NZ Groningen aan de Ossenmarkt 3, die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot indiening van dit appelschrift

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

Gemachtigde: Mr. M. Buisman, ambtenaar ten departemente

1.

Achtergronden

Appelante, geboren op , nationaliteit Afghaanse, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen van 26 april 2007, nr. Awb 04/49356, verzonden op 7 mei 2007 (zie *bijlage I*), in welke zaak de Rechtbank zijn op 9 november 2004 ingestelde beroep gericht tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 11 oktober 2004, kenmerk IND 0003.30.8045 ongegrond heeft verklaard.

2.

Procedure

Appellant verwijst hiervoor naar de bestreden uitspraak en naar hetgeen onder 1 Ontstaan en loop van geding is vermeld.

Lid

Lid

3.

Grieven

3.1. Grief 1. Ten onrechte heeft de rechtbank Groningen onder 2.18 overwogen dat met betrekking tot appellant's beroep op artikel 29 lid 1, aanhef en onder b, Vw 2000, de rechtbank zich kan vinden in de door verweerder aan zijn bestreden beschikking ten grondslag gelegde overwegingen;

Toelichting

Blijkens de toelichting onder 2.18 heeft de rechtbank met name van belang geoordeeld dat appellant niet, dan wel onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer als gevolg van overspel het door hem gestelde risico zou lopen.

Appellant kan de rechtbank hierin niet volgen.

Immers, verweerder heeft appellant nimmer het ontbreken van documenten betreffende zijn identiteit, nationaliteit en reisroute tegengeworpen, terwijl verweerder in de beschikking van 26 september 2000 had overwogen dat appellant, door een verhouding met een getrouwde vrouw, die in Afghanistan geldende wetten had overtreden, m.a.w. een algemeen delict had begaan en dat strafvervolging wegens het begaan van een algemeen delict niet kan worden aangemerkt als vervolging in de zin van het Verdrag.

Ook had verweerder in de beschikking van 26 september 2000 als volgt overwogen:

"veeleer is er in casu sprake van een wraakactie van de familie van welke niet als vervolging in de zin van het Verdrag kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een aantal plaatselijke Talibs naar betrokkene gezocht zouden hebben en gestenigd zouden hebben, leidt niet tot een wijziging in voorgaande conclusie. De omstandigheid dat een aantal individuele lokale Talibs gewild zouden zijn om de familie van bij te staan in hun wraakneming kan niet gezien worden als vervolging tijdens de Taliban...".

Uit deze beschikking, waarvan de inhoud deel heeft uitgemaakt van het bestreden besluit van 11 oktober 2004, blijkt dat verweerder het asielrelaas van appellant geloofwaardig heeft geacht, dus ook zijn vrees te zullen worden berecht door een Sharia rechtbank, alsmede zijn vrees het slachtoffer te zullen worden van eerwraak.

Appellant is van mening dat nu hij aan zijn asielrelaas voldoende geloofwaardige feiten en omstandigheden ten grondslag heeft gelegd die vrees voor vervolging en eerwraak rechtvaardigen – althans de feiten en omstandigheden zijn nimmer door verweerder betwist -, hij voldoende substantiële grounds naar voren heeft gebracht om in zijn geval een voorzienbaar persoonlijk risico aan te nemen. Appellant hoeft zijn inziens, gezien het voorgaande, niet te bewijzen, te concretiseren etc., dat hij nog steeds dat risico loopt. Voldoende is dat hij bij vertrek uit Afghanistan die risico's liep.

Verder heeft verweerder naar de mening van appellant het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19), onjuist uitgelegd, althans deze uitleg is door

het arrest van het EHRM van 11 januari 2007, 1948/04 achterhaald en had de rechtbank het bestreden besluit van verweerder ambtshalve aan laatstgenoemde uitspraak moeten toetsen.

4.

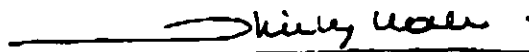
Appellant verzoekt Uw Afdeling, op grond van bovenstaande grieven, de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 26 april 2007, nr. Awb 04/49356 te vernietigen en zijn beroep van 9 november 2004 gericht tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 11 oktober 2004 kenmerk IND 0003.30.8045 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten gemaakt in beroep en hoger beroep.

CONCLUSIE

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 26 april 2007, nr. Awb 04/49356 en gegrondverklaring van het door hem op 9 november 2004 ingestelde beroep tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 11 oktober 2004, kenmerk IND 0003.30.8045 strekkende tot afwijzing van zijn verzoek d.d. 7 maart 2003 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Groningen, 4 juni 2007.

't Welk doende enz.,

S.S. Ilahi.